

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Oehlenschlägers Baldur hiin Gode

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 302. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1807_73-txt-shoot-idm167.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Poesi, som noget Indvortes, er Anskuelse af en ædlere, renere og dybere Tilværelse, end Hverdagslivet byder eller kun byde, og som noget Udvortes, Fremstillingen eller det synlige Præg af hin Anskuelse. Poesien tænkt i høieste Potens kan kun være een, da Udtalelsen af den høieste Tilværelse ligesaa lidet kan være Forandring undergiven, som Guddommen kan anskue sig selv anderledes. Det er klart, at Poesiens Ideal ei kan fremtræde i nogen Dødelig, og at Menneskepoesien maa, som noget Indvortes, opholde sig mellem den lave Beskuelse og den høieste Anskuen; som noget Udvortes være Fremstilling af en mellemliggende Punkt. Heraf følger vist nok, at et Digt hverken kan eller bør bedømmes efter Begreber, der abstraheredes fra et andet Produkt om dette endog med største Føie erkendtes som poetisk; thi da den høieste Punkt ei kan naaes, maa der ei blot stedse være en høiere, men ved Siden af den høieste op 303 naaede maa endog være en anden ligesaa høi, der bestiges ad en ganske forskiellig Vei. Men heraf følger ligesaavist at Digteren, den største som den mindste, maa kunne anvise den Plads, han enten ved sin samlede Produktion, eller ved et enkelt Produkt har hævdet sig, samt at denne Anviisning kan skee ei blot af den, der fremstillede sig som Digter, men af Enhver, der ved Anviisningen selv dokumenterer den Grad af poetisk Anskuelse, som udfordres til at fatte Ideen om Anskuelsens Maximum, og den Grad af Skarpsind, der behøves for at skiønne, hvorvidt Anskuelsen er værdig udtalt. Skulde det ei være saa, da maatte det kunne bevises, at mens diviniør stedse var forenet med os magna sonaturum.